

rent saglig saa ulige mere ens paa dette Forhold end Partiet Venstre og de Konservative, lykkedes det dog for det konservative Parti — tror jeg, jeg har Lov til at sige — at bringe Venstre til at forstaa, at det var en Nødvendighed for det fortsatte Samarbejdes Skyld, at man i denne Sag opgav de doktrinære Synspunkter, og efter Resultatet af de lange Forhandlinger, først Importregulering, senere Krisetoldsatser, mener jeg, at man har Lov til at slaa fast, at Partiet Venstre faktisk har erkendt, at der er Situationer, hvor man ad kunstig Vej maa beskytte dansk Erhvervsvirksomhed — efter Krisetoldbestemmelserne altsaa ligefrem gennem forhøjet Toldbeskyttelse.

Nu staar vi ved Enden af Perioden, og vi staar da der, at man fra de andre Partiers Side siger, at nu er det borgerlige Samarbejde sprængt. At dette skulde være Tilfældet, vil og kan jeg ikke erkende. Det er vel rigtigt, at Partiet Venstre og det konservative Folkeparti ikke i nogen høj Grad er enige med Hensyn til, hvad der skal gøres i den Valutakrise, hvori vi befinder os, men lige saa sikkert som det er, at vi ikke er tilstrækkelig enige derom, til at vi paa faa Dage kan blive det, lige saa sikkert er det, at Hovedhjørnestenen i saavel Venstres som de Konservatives Forslag til Forbedring af vor Kronens Stilling er dette, at der maa finde større Opsparing Sted i det danske Folk. Længe varede det i dette Forhold, som desværre undertiden i andre Forhold, inden Partiet Venstre vilde give sin Billigelse til, at her overhovedet var noget for Staten at gøre, men det Stadium er forlængst overstaaet; saa i den Retning er der altsaa ingen Meningsforskel mellem Venstre og os. Ogsaa Partiet Venstre mener jo nu, at Staten maa gribe ind i Krisen.

Som sagt, rent principielt maa jeg hævde, at Venstre og det konservative Parti med Hensyn til Valutakrisen ser for saa vidt ens paa det, som de mener, at det, der maa gøres, er, at Opsparingsmuligheden maa bringes til Veje — hvis det ikke kan gaa ved Formaninger, saa gennem Tvang. Tiden har været for kort til, at denne ensartede Grundopfattelse har kunnet omsættes i positiv Handling, og om en Maaned eller to vilde have været tilstrækkelig Tid til at faa disse praktiske Resultater frem, naar vi dog stod overfor et Valg, er vel nok tvivlsomt, idet der er et Stykke Vej mellem den Opfattelse, som det konservative Folkeparti har, og den Opfattelse, som Partiet Venstre har.

Fra betydende Sider i Folket er der

fremset Ønske om, at man skulde have vedtaget et eller andet nu før Valget; et og andet har man da ogsaa vedtaget, idet man har vedtaget Oprettelsen af en Valutacentral. Naar man fra disse Sider i Folket, fra Sider, som nærer den største Bekymring for den danske Kronens Stilling, har den Opfattelse, at der skulde gøres noget med det samme, maatte Grunden dertil først og fremmest være den, at de paagældende nærede Angst for, at en Udsættelse af Sagen blot i 1½ Maaned eller 2 vilde skade Kronens Stilling ikke saa ganske lidt. Det forekommer mig, at den Angst, man fra disse alvorlige Mænds og Kvinders Side har næret, ikke hidtil har vist sig berettiget, idet det allerede for ca. 14 Dage siden maatte staa saa nogenlunde klart, at Sandsynligheden for at naa et Resultat inden Valget ikke var stor, men trods det Forhold har Kronens Stilling i disse 14 Dage ikke forværret sig i Forhold til Sterling, men har, paa Grund af Forhold, som vel ingen kan paavise, tværtimod bevæget sig om ikke i voldsomme Spring, saa dog i den modsatte Retning.

Jeg mener altsaa, at man efter disse 14 Dages Erfaringer har Lov til at slutte, at nogen stærk Forskydning i Kronens Stilling bliver der ikke paa Grund af, at Valutaplans Afgørelse udskydes i 1½ til 2 Maaned, og naar saa er, maa jeg hævde, at det vilde have haft sine meget store Betæneligheder at gennemføre en Valutaplan i dette Øjeblik, saafremt denne Valutaplan ikke kunde gennemføres ved Samarbejde med alle 4 Partier. Og at dette skulde have været muligt, anser jeg for ganske udelukket, idet man ikke maa være blind for, at der i den principielle Opfattelse er to Hovedstrømninger, een repræsenteret af Venstre og de Konservative, gaaende ud fra den Opfattelse, at et Hovedled i Valutaplans maa være den at fremtvinge Opsparing, en anden Opfattelse, repræsenteret af det radikale Parti og Socialdemokratiet, gaaende ud fra, at man ved Importregulering, eventuelt fulgt af Rationering, kan naa det Resultat, man ønsker. Altsaa, om en egentlig fælles Indstilling fra samtlige Partiers Side kan der praktisk talt ikke blive Tale, hver af disse to Hovedgrupper maatte have det naturlige Ønske at erfare, hvorledes Folket ser paa Sagen. Ogsaa vilde man, synes det mig, være kommet til at staa meget uheldigt i det, hvis man herinde paa Rigsdagen ved Samarbejde mellem Venstre og det konservative Folkeparti havde gennemført en Ordning mod Oppositionspartiernes Opfattelse, og Valget saa gav det Resultat,